

Landskap: Halland Upptecknare: Ebbe Nilsson, Lärar
 Härad: Hök Berättare: Anna Karlsson, Lingshult
 Socken: Heishult Berättarens yrke: hushållerska
 Uppteckningsår: 1960 Född år 1889 i Heishult

Skätning i byarna på 1860-talet. 7.1-3.
 m.m.

Toumossar. s. 3.

Odling på ljungbackarna. s. 3-4.

Timmerhandel. s. 5.

Gäddfarihandlare. s. 5.

Arbete med betou. s. 5-6.

Marknader. s. 6.

Umgänge. s. 6.

Skvädare. s. 7.

Bröderna Harald och Otto Karlsson har var
sitt unq. lilca stort ställe i Lingshult, nära grän-
sen till Väcktorps socken. Vardera stället har en
areal av unq. 50 tunnland. På Harald Karlssons
gård ä ä det 16-17 tunnland odlad jord. De
båda ställena har tillkommit genom delning
av deras fars ställe, som fröo innehades av
deras farfar. Denne ~~har~~ flyttade ut ur Lings-
hults by efter stormätningen och slog sig
med här ute.

Både Otto och Harald Karlsson ä ozifta.
Otto har en hushållerska, och Harald har sin
syster Anna boende hos sig. Hans ställe lig-
ger ett par hundra meter från Ängelholms-
vägen. Det var här farfar och far bodde. Det
finns bara en smal och stenig väg fram till
gården. Detta gör ett stället gör inträde av
att ligga isolerat. Inträdet förstärkes, när

man får veta, så det inte finns elektriskt ljus.
Men man kan fortsätta genom gården fram till
Linghults by, dit det är omkr. 2 km och där
det finns en liten affär.

Det är Anna Karlsson som berättar här-
medan, men en del har fyllts i av brodern Ha-
rald. Han är född 1904.

- Farfar var nyppifran Källsbygget.
Han hade ett ställe i Fågelsång i Västtorps socken,
och han gifte sig med en flicka därifrån.
Farfar begärde mätning i Fågelsång. Sen köps-
te han ett ställe i Linghult. Men när han
väl fått fast i stället där, begärde han mät-
ning meddetsamma. Det blev mätning i bör-
jan på 1860-talet. Den hölls i alla byarna
här omkring ^{vid den tiden} och det tog flera år, innan
allt var klart. Farfar begärde att få flytta
ut ur byn, och det fick han väl lite grand

för. Men här var det bara Ljungbacken på den tiden. Här fanns inte ett träd, och här fanns inte jord, så man kunde sätta en kappan potatis.

Det var alldeles bant här När det var klart väder kunde man se ända till Båstad. Far var med de första, som planterade lite skog. Där blev så man kunde ta lite till bränne. Annars brukade de köpa bränne i Högalö. Och så använde de torvossarna. De har mycket torv då. Nu skärs här ingen torv. Det blir för dyrt att leja arbetskraft till det.

När de odlade här på Ljungbackarna, fick de använda hackor, och på brände de bord Ljunggen. Mor talade om från hennes föräldrars tid, hur de hackade och brände Ljunggen. Hon var från Boalö (tillhörde på den tiden

Kishults socken men nu Örbelljunga). De grävde
med spade och järnstång. Mångastans brände
de jorden, så där blev lite aska till gödsel.

Farfar gick i smålandsskogarna lite och
högg timmer för att tjäna lite grand extra. Men
far hade nog med jordbruket. De fick
ju leva på jorden. På vintern skulle de
stå och tröska säden med gleslar. Då var
där ju lite att göra.

Mor kunde väva lite ibland. Och
hon sticade lite strumpor och så där och
sälde. Hon sticade så mycket hon orka-
de. Det var många gamla som hölls med
sån. Vi barn fick hjälpa till med att
skarda och spinna och sticka. Ullen tog de
i affärerna i Kishult. De som hade affä-
rer ~~och~~ och höll ulle var Sven Eliasson
och Jakob Bengtsson.

Det fanns riktig timmerhandel också i Hishult för Olof Nilsson och Nils Petter Andersson hade timmeraffärer. De köpte timmer av dem som kom ifrån Småland och kördde till Laholm och sålde det där. Sen köpte de säd med sig tillbaka, och ~~små-~~ smålänningarna kunde gå det visst få med sig säd hem.

Här mer har det inte varit så mycket med kenallar. Här har de hållit sig gå sina jordbruk och redat sig med dem. Om de ville tjäna lite pengar, så fick de ta till betorna. Men här var en här mer i Högab, som hette Janne Svengsson. Han var inte som gårdshandlare. Det är hans dotter, Marta Nilsson, som har affär i Långhult.

Jag har varit i betorna i Fleminga

på ett ställe, som heter Sturelund. Där var jag i 11 år. Första gången var, när jag var 15, och då hade vi 70 kr. tunnlandet för både sommarstötseln och nysslagningen. Där var så styv jord. Det var innan systerarna gifte sig, som jag var där nere.

När farfars flyttade tid, hade de stannat köra med. Skulle de sälja eller köpa en ko där, fick de leda henne till eller från Markaryd eller Laholm eller Ängelholm. I Markaryd var det marknad var månad. I Västorp var där marknad två gånger om året, i juni och september. Där var mycket med föl.

Folke brukade ha lite umgänge med varandra inom byn. Men de gjorde inga arbeten gemensamt. Var och en skötte sitt. Kalas brukade det vara, särskilt vid jula-

Tid. Det var med stakten, som gick ihop,
och när grannar ibland.

För hade de snycket för. Men det
förslog inte, så där kunde bli ut till hem-
plöjden.

Sträddaren, Nils Petter Johansson, kom
på besök när gård. När av hans söner följde
med honom ibland. Han kunde se en
kostym om dan, när han hade rättigt
berättat, men då höll han på till blodan
11 på kvällen.